

Quan es va acabar el sopar dels amics, la Rut notava en el seu interior que hi havia un desajustament que li provocava un cert neguit. No li agrada mantenir per molt temps la situació de neguit, més aviat la Rut examina la causa, mira de trobar alguna connexió amb el que ha viscut o sentit per tal d'anar desfent la tensió interior i recuperar l'harmonia.

Va ser per això que no tenia cap pressa per tornar a casa ni que ja fos tard, i asseguda a la parada del bus nocturn, va deixar passar-ne dos. Volia, si era possible, arribar a casa almenys amb algun enllaç afectiu o mental sobre el malestar que vivia.

Passen les hores i la situació no s'aclareix. Va entrar molt tard, i de puntetes va anar a la seva cambra, esperant que la son almenys posés un parèntesi a la seva inútil recerca. Però, no pot dormir i el neguit va envaint el cap, ara ja d'una forma poc controlada.

La Rut examina la situació amb la lògica que emprava normalment. Però aquest és un camí que no té sortida. Desconeix que el cor té les seves intencions, i no s'adona que hi ha intencions mentals i hi ha intencions cordials. Les primeres són més fàcils de desxifrar, les segones normalment s'amaguen molt endins i el seu procés no té res a veure amb el discurs de la intel·ligència. És important quan intentem analitzar el cor, fer un canvi de paradigma.

Hi ha un fragment de la primera carta de Sant Pau als Corintis que val la pena recordar, diu així:

*"no judiqueu res abans d'hora, fins que vindrà el Senyor, que il·luminarà allò que és cobert de tenebres i **manifestarà les intencions dels cors** i aleshores cadascú rebrà de Déu l'elogi que mereix"* (1Cor. 4, 5).

La Rut al final es va adonar que el neguit naixia del seu cor, era quelcom inconcret, difús, existencial, una pulsó intensa i sense objecte aparent... i en un moment d'energia total va decidir abandonar a Déu el misteri que l'envaïa. Li deia: *Tu que coneixes les intencions amagades del meu cor, avui cobert de tenebres, no esperis, si us plau, a il·luminar-me el darrer dia, ajuda'm ja ara , que et necessito.*

Jesús Renau sj.

Evangeli de Joan 4, 13-15. (De la conversa de Jesús amb la samaritana)

13 Jesús li respongué:

--Tots els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set. 14 Però el qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set: l'aigua que jo li donaré es convertirà dintre d'ell en una font d'on brollarà vida eterna.

15 Li diu la dona:

--Senyor, dóna'm aigua d'aquesta! Així no tindrè més set ni hauré de venir aquí a pouar.